

מבעד למסדה (שעורים בוגרתנות)

מספרים כי פעם ירד נשם חזק ושוטף כמישך שלשה ימים ושלשה לילות כפלך קיוב אשר

ברוסיה ועשה שניות נוראות בכל הסביבה. שלח הצאר פקודה נמרצה למושל העיר להודיע לו ע"א המצב וקבל כאתו תשובה תלגרפית זו: "אדוני הצאר, בעזרה המשטרה שלני המסקנו את הגשם!"

ככה בערך יהיה גם בקונגרס שלנו בבזל. ויצמן יעלה על הבמה ויפ"ח את נאומו ברברים האלה: "רבותי! ההנהלה הציונית שלנו סדרה כי הרעש בא"י לא יהיה אצל היהודים!..."

ומכיון שהזכרנו כאן את הקונגרס מוצה לפרסם כאן גם את עיני הקלפי לבחירות בירושלם.

בליל ט' באב זה בעמדי לפני הכי תלחמערבי בין אח"י הצופים והד החוקים וב"ה. תמיש אתי יהודי אחד כיכרבי, לקחני הצדה ואמר לי: "טוב שמצאתיך! מהיוב אני לספר לך את הדבר הזה על אהריותי!"

— ביום הבחירות—הוא מספר לי—הלכתי עם בתי אל הקלפי במקדית משה והנה מצאתי ברשימת הבוחרים שם ד"ר זושק: י ע ק ג י ג ק ג י

יערתי היטב כי אין שם כוח בכל הס' ביבה—הוסיף מר יעקבי—זולת בני הקטן, בן 16 שנה ותלמיד בכתות הראשונות של הסמינר...

מהר אכירחבן הביתה ושאל מבינו יעקב את פשר הדבר והנה נתברר לו כי הילד קבל שקל ונתעורר עליו זהות מתוך השקלים שנתנו לפורעלים הנס' בשביל "מחוסרי העבודה". וביום הבחירות הלך הילד מבית הספר אל הקלפי ותעורר-זהות כשרה בידו והנה את "הקול קול יעקבי" כמובן, לא הדרו ת-ת-ע-ב-ו-ד-ה...

ומתעוררת השאלה: מי יודע כמה יענקי' לך כאלה, כמה משה' לאך ושלמה' לאך וכמה תינוקות-של-בית' רבן, וכו' לתעורר-זהות ולבחירה שמא-לית לטונגרס.

להם, לא הדרו ת-ה-ע-ב-ו-ד-ה — הכל מותר, כנראה, הכל שרוי להם, הכל מחול להם, הכל נאה והכל יאה להם. עכשיו יבוא השמאל לקוני' גרם בבזל וידבר בשם א"י!...

ומספר לי השמשוני, שהלך ביום הבחירות אל הקלפי בבנין סלונים. הור-צ"א את השקל שנמצא בכיסו נמסרה ודרש מאת החבר הממונה על הקלפי לתת לו פתקא לבחירות.

ואולם במקום פתקא קבל תשובה קצרה וברורה: — לא אדוני! תעורר-זהות... הפש בכל ביסיו ובמסרה לא קצא.

— והרי שמי רשום על השקל? — נסה להגיד לממונה על הקלפי יהודי ירושלמי ועתונאי

— ומנין שהשם הרשום כאן הוא שמך? שאל הירושלמי. — כלומר, שעלי להוכיח שאני—אני? והרי מי כמוך מכיר אותי? כל ירושלם תוכל להעיד עלי!

— ובכן, תבחר בקלפי המסופקת... ולא הסתפק וזכור בתשובה זו. נטל את השקל בכעס ואמר: זה לי יותר מעשרים שנה שאני שוקל ובוחר לקונגרסים ואף פעם לא היתי בגן המסופקים!...

— טוב, פנה היהודי לחברו השני אשר בקלפי, "מעיד אני עליו על ה' השמשוני שהוא מנהל חברת קרמר וכו' ואל הבוחר פנה כדי לפייסו ואמר:

— אמנם עפ"י החק דיושים שניס עדים ואולם מפני שאני מכירך היטב מספיק רק אהר. ומוכיר לי כל הענין הזה את המעשה הידוע ביהודי אחד שהיה מתגורר במוסקבה הצארית בסתר וכי לא הורמנא-דמלכותא. תפש אותו שוטר ברחוב ודרש ממנו פספורט.

— "למה לך פספורט? שאל היהודי בתמימות. — לא להנם נצחו הריביוניסטים... לא להנם נצחו הריביוניסטים והציונים הכלליים נצחון גמור בבחי-רות. אחרי נאומי הנלהבים של זכור טינסקי בפולניה לא נבחר אף ציר אחד משלחם וכא"י יצא וק "ציוני

ב ע צ מ י כאן? — וענה לו היהודי: — ולמה לך פספורט אבו אני בעצמי?...

ואם מעט לכם זה, אספר לכם מעשה שני, נאה הימנו, מעשה שבינה בכספי מתלפיות. נכנס לו אל הקלפי בשכונתו ומצא שם צעיר וצעירה מסי' טראדשמאל, שהם יושבים טנדו וכי שניהם על הבחירות, שהרי הציונים הכלליים והבטלנים שלנו ישנו בוודאי את שנת הצהרים שלהם. וצעירים עשו את עליהם ודרשו תעורר-זהות.

— "אני כספי!" — ענה להם בקול — "טוב מאד!" — ענה הצעיר בני-חיתא—ואולם בלי תעורר-זהות אי' אפשר לבחר אצלנו...

— איזה "זהות-שמחות"? — נועק השני—אני הנני חבר-הועד, אני... — שאי שא! אל תצעק!—ענה לו הצעיר—גם מגורדון דרשנו במחילה תעורר-זהות...

בקצור לא הועילו כל הטענות והצעקות שליו: "אני שלמה"—ובינתים נכנסו חלוצים בלא ידמולקות ובחצי-מכנסים וחלוצקות בעל-תעודות ופת קאות-השמאל נתחבו לנגד עיניו לתוך הקלפי הבורגנית כבונית "אתה כהר' תנו" של תלפיות, עד שראה הקב"ה בעניו ושלח איזה פועל טובני ביתו, שהכיר אותו במסרה והעיד עליו שהוא כספי ויש לו זכות הבחירה לקונגרס...

התפלאנו מאד על התהלות והי תשבחות. שפור סופר זה לעתונון הקי טנטן הזה אחרי שהרגלנו לשמע תהי לות ותשבחות כאלו מפי העורך-למע' שה בעצמו בבחינת "עיסה שנתחומת

כעיד עליה" (עיון המאמר "יושר וטעם" בכתובים גליון מה). ואולם שמים וארץ יהד נשבעו שלא יהיה דבר סוד לך עומות ובת-קול של "ההד", יצתה ומסרה לי את כל המע' שה כמו שהיה באמת: מר כ. ד. גאון תרגם לאי ס' פניו לית איזה קטע מהעתונון הזה ולמען הנמוס כהב שורות אחרות של תורה לר' בנימן. מה עשה היהודי הזה? הלך ושפר וסדר את המכתב הקי טן הזה שנשלח אליו בא פן פ' ד ט י ולא לשם פרסום ויעש מזה מכתב הסכמה של הגאון קעחונו "ההד" ושלח אותו לכל העתונים.

כעיד עליה" (עיון המאמר "יושר וטעם" בכתובים גליון מה). ואולם שמים וארץ יהד נשבעו שלא יהיה דבר סוד לך עומות ובת-קול של "ההד", יצתה ומסרה לי את כל המע' שה כמו שהיה באמת: מר כ. ד. גאון תרגם לאי ס' פניו לית איזה קטע מהעתונון הזה ולמען הנמוס כהב שורות אחרות של תורה לר' בנימן. מה עשה היהודי הזה? הלך ושפר וסדר את המכתב הקי טן הזה שנשלח אליו בא פן פ' ד ט י ולא לשם פרסום ויעש מזה מכתב הסכמה של הגאון קעחונו "ההד" ושלח אותו לכל העתונים.

וככה זכינו לקראו ב"הארץ" בלא התימת שם הכותב וב"העולם" בהוסי' פת כ. ד. גאון. ואי"ה עם הפוסתה הבאה נוכח לקרא את המכתב הזה כעורגם לשבעים לשון בכל עתוני העולם.

לא להנם הכריוו ב"כתובים" על ה'ו ש'ר הספרותי של בעל "ההד" שלנו!...

אדהכי והכא נעסק קצת גם כמור' לי דספרותא. בגליון האחרון של "העולם" היר פיע מאמר מלא תהלות ותשבחות על "ההד", אורגן ההרדים בא"י, שעורכו למראית-עין הוא מר ח. בורנשטיין אך למעשה הוא ר' בנימן. ועל החתום מ. ד. גאון, פקיד כלשכת-הע' תונות שבמלון-יוו.

התפלאנו מאד על התהלות והי תשבחות. שפור סופר זה לעתונון הקי טנטן הזה אחרי שהרגלנו לשמע תהי לות ותשבחות כאלו מפי העורך-למע' שה בעצמו בבחינת "עיסה שנתחומת

ותלמידיו הקומיסיונר מספב לי כי נכנס בשבוע זה לבית-המיכס בעיר רנו לרגלי עסקיו ואנב ראה שם חבילה קטנה, שנשלחה מלונדון ונפתחה ע"י הפקיד עפ"י החק היות ובעל החבילה לא בא להוציאה מבית-המיכס אחרי הודעה של שבוע ימים. כשנתפררה החבילה נשרו מתוך כה—נחשורגא מה? ברטיסי-בקר קמ"י

נים ולבנים ועליהם כתוב באנגלית: Colonel Kisch, Jerusalem ושואל מעמי תלמידי הלון: "ולמד דנו רבנו! החסר דפוסים ומדפוסים ו"בהוריהו-עצמערס" מחוסרי עבודה אנהנו בירושלם, שהלך הקולונל קיש והזמין לו כרטיסי-בקר מלונדון? ואיה תוצרת-הארץ שלנו?..."

לא להנם נשאר תשבי "על מקום" (בלשון-הקודש של "הצפון" הריביונר ניטי בהיפה), כלומר: במקום דיונגוה, שהתפטר ממחלקת המסחר והתעשייה שבמלון-יוו!

ואך להנם מתאונן לפני מרת תלמידי הבנקאי הצעיר מת"א ומספר לי באחד מימכתביו כי בדרך נסיעתו ברכבת מחיפה נכנס ל"דייניג-דום" (חדרי-האכל בלע"ז) כדרך הבורגנים ר"ל ובקש מאת המלצר לכיכר לו ס"י גרות. הלה הציע לפניו רשימה שלמה של כל מיני סיגריות חוץ והוא באהתי: — "תנו לי סיגריות מתוצרת-הארץ. יהי מספרו או לובלינר או אפילו מכית החרשת הערבי מחיפה!"

— "מאפיש!" ענה המלצר תשחור בשניו הלבנות אשר בין שפתיו העי-בות. ושוב פעם קושיות חמורות מאת תלמידי:

— היתכן (סטויטש?)!, שהרכבת הנתמכת על ידינו והמתקיימת על חש' בוננו אנו והעוברת בארצנו דוקא, לא תעורר להפיץ את רעיון "תוצרת הארץ" בין הנוסעים בה, הן בין

הננו אנו והעוברת בארצנו דוקא, לא תעורר להפיץ את רעיון "תוצרת הארץ" בין הנוסעים בה, הן בין

ה"נייטיבס" והן בין התיירים? ואנב מבקש ממני תלמידי להעיר למנהל החביב של הרכבת, שמן הראוי שירשה לבעלי-התעשייה בארצנו לפר' סם את תוצרתם באולמי הרכבת בת' נחה ידועה (או חנם!) ולהשאיר גם להם פנה קטנה על יד המודעות המוד הירות של כל מיני התעשייה באנגליה ובשאר מדינות העולם?...

והפעם לא מעשה בט' באב, אלא בערב ט' באב, כלומר ביום הששי העבר. פגשה אותי רעיתו של הד"ר ג. בצאתה מבית-הדאר שלנו בשעת הצח' רים וספרה לי מתוך התרגשות את המעשה הזה:

— איזה פקנדל!—היא אומרת— בדאר שלנו בירושלם. נכנסתי לקנות המחאת-כסף לצפת ושהיתי אצל פקיד די המחלקה הזאת עד שהשגתי את המחאה. כשנשגתי אל החלון השני של המכתבים הנשלחים באהריות העי מד עלי הפקיד הערבי שתי עינים כאומר: סטופ! סגר את חלונך, הפך לי את ערפו ואמר בלשוננו: "מאפיש!"

אין מקבלים עוד מכתבים! מה יש?—המהוג של השעון עבר ד ג ע א ח ד (ולא יותר!) אחרי הזמן, ומכיון שצלצלה השעה "השתים עשרה" אין מקבלים מכתבים ויהי מה! לשוא טענה הנברת כי היא לא באה עכשיו אלא לפני רבע שעה והתי עכבה שם. כמחלקת-המחאות והכסף

היתכן (סטויטש?)!, שהרכבת הנתמכת על ידינו והמתקיימת על חש' בוננו אנו והעוברת בארצנו דוקא, לא תעורר להפיץ את רעיון "תוצרת הארץ" בין הנוסעים בה, הן בין

היתכן (סטויטש?)!, שהרכבת הנתמכת על ידינו והמתקיימת על חש' בוננו אנו והעוברת בארצנו דוקא, לא תעורר להפיץ את רעיון "תוצרת הארץ" בין הנוסעים בה, הן בין

נחוצ שם בצפת ולה אין זמן לשוב אחה"צ וכו' ועוד — "לא ולא!" — היתה תשובתו המוחלטת של הפקיד הערבי בתורתו באצבעו על המחוג של השעון הגרינוויטשי.

מה עשתה הנכרת? התחילה מדי ברת אנגליה והרימה קצת את הטון והביטה אל המדרגות העולות אל המנהל, והפקיד נטרך קצת, פתח שוב את חלוננו רטן בין שפתנו וקבל את המכתב.

כנראה ששפתם של עשרת השב"ים היא סגולה בדוקה כנגד פקידו בני-דודנו בסמשלה וביהוד בדאר שלנו! *

ומכיון שאנו מדברים בפקידו ממשלתנו ירום הודה, נימא מילתא גם בפקידים שלנו אשר ב"ביתנו הלאומי".

בעברי הפעם בחיפה נתגלה לי מן הצד, כנהוג, כי קצין יהודי מהמש"ט טרה המיכניזית דהתם נשלח למחנה האסייריים על יד עכו והטעם לנדרה זו הוא, כמובן, לטובתו:

To give him a chance to learn arabic . . .

וא, כדי שתהא לו ההזדמנות ללמוד את השפה הערבית... ואולי מטעם זה שולחים בכוונת למושבנות העבריות דוקא קצינים ערביים כדי שתהיה להם "שאנס" ללמד עברית? וגם הרופא ה"מלוה" שלנו בירר

שלם נשלח ל"סיביריה" של א"נ מתוך שלשה עשר רופאים לא-יהודים הנמד צאים כאן. את יונה היהודי השליכו אל הים: כנראה שהמספר האומלל שלהם 13 היה בעוכריו!...

ורק אחיו של מנוזינגו זכה לשוב אל בנו בחיפה עם "פקודה תלגרפית נמרצה שנשלחה ישיר מעיר הכירה והמעטירה להחזירו למקומו To reintegrate

בלע"ז. אכן, טוב לו לא-דם שיש לו, כמאמר הכריות, "רגל בטשאלענט"!

נמדי קראי ע"א התמנותו של ריצ'מונד למנהל הע"ת יסות בארצנו נזכרתי בחוקר הגרמני, שחור דיע בעתוני חו"ל כי גלת את סברו של משה רבנו, ואמרת: אכן צרה היא עם הנויים האלה! את סברות היהודים הם מוצאים מתחת לאדמה ויהודי חי אינם יכולים לראות בעיניהם. *

ואלי דבר יונגב-הטרינא און קשבת, תלמידי היקרים!—כי שם במד רומי ההר יושבים בזמן האחרון ידידינו טבני עשרת-השבטים ושוקדים לתקנת בני-דודנו בארץ. נמנו וגמרו כי הרעש הוא אסון לאומי גדול בא-רצנו וע"כ החליטו לקומם את הריממט בני-דודנו בשכם, לוד ורמלה ולבנות להם שלש ערים חדשות לדוגמא Model (בלע"ז) ועמ"י האפנה הכי חדישה, וכבר הוכנו ב"ה מהנדרים ואחידים משלהם ונתכנו תכ

ניות ומחכים רק לאשורו של הגדול שחזר בשבוע זה ו"מילתא" האנגלי בטעמא...

ואם תשאלו: הכסף מאין ימצא? אין זו שאלה! הקב"ה הקדים רפואה למכה והגדיל את הכנסות ממשלתנו הרוממה בארץ ע"י אחב"י מן הבלדיה, המכס, הדאר מן הקנסות והחרמות ושאר מיני פורעניות שבאים עלינו, ישבו חכמי הפניננסים שלהם ומצאו כי הרוחים של הממשלה אין להם שמי"רה אלא בבנינים לבני-דודנו, לא לשם נדבה חליה אלא בתורת הלוואה להצי יוכל שנים וברכית קצוצה למדינת ישמעאל ועוד עשו עמם חטיבה ופטורים הם מתשלום בחמש השנים הראשונות, טמש כמו ב"בית-הכרם" שלנו...

אכנס ישנו עד-אסון לארץ מי אחר בארצנו ושמה, כמדומני "מחוסרי עבודה" ואולם משעה שהד ביא הקב"ה את הרעש לעולמנו נדחה האסון שלנו כפני ה"אסון הלאומי" של בני-דודנו בשלש ערי המסכנות שלהם.

ואחד מתלמידי הגבוהים בעכו ספר לי כי לפני שבועות מספר שלמה "נור" לממשלתנו בעד ה"בנדרול" כלומר מס המדלקות למשך שלשה שבועות בעוד לא פחות ולא יותר מן 500 לירות נבין ותקילו!...

אולי בשביל זה מעונינת חממ שלח שם לשים קץ לשביתות בכח הקשר ה? ואולי, סי יודע

ישמש חכסר היהודי הזה "נור" (רק) לגוים, לבנין בית מודרני וחדיש ל"דוגמא" בשבם או ברמלה?...

ובינתים אחב"י, רחמנים בני רחמנים, שולחים כסף וזהב לנגועי-הרעש בארץ, נתבעים ואינם נתבעים ונותנים לעגל ומעשרת אלפים הפוכי-טים שנקבצו עד כה נתנו היהודים עמ"י החשבו"ן רק שטוים למה אה—ובינתים, מורינו משוועים ללחם, אחינו העניים בחצרות הגוים שבעיר העתיקה מתגוללים בחוצות ואלמנות שניזוקו מהרעש נשארו בלא מחסה עם ילדיהם, ואניות מלאות וטעונות יהודים ויהודיות עוזבות את הופינו בכל שבוע והמולחים מבני-דודנו שרים אחריהם את שיר "התקוה".

איד כתוב שם בהפטרה של שבת זו:—

"נחמו נחמו עמי!"... *

ואוהב אני תמיד לקרא בעתונים לא את המאמרים הראשיים והחכרים מלמעלה ולא את הפיליטונים והירכי-תונים הקלים והריקים דלתא ואפילו לא את ה"עומות", אלא דוקא את המודעות מחמת שהן הן ראי החיים שלנו בארץ...

והא ראייה: בשבוע זה טצאתי ב"דאר-חיום" מודעה רבתי וחשובה ממשדד ההוצאה לפעל ב"פ, המכריזת בקהל על "מציאות-כשרות" שאפשר לקנות ולחנות ממשדד הועד של הסו

שבה ראשל"צ, דהיינו: שלחן ההולך על ארבע רגלים, שלחן בלי רגלים, במכונת-כתיבה בלי ידים קפת-ברזל עם נרתימיד בתוכה ומטאטא ישן... ראשו-לציון הנה הנם!

ובשל מי?—בשל ועד רחובות ונמצא יוסי מכה את יוסי ומקוב את הדב החביב שלנו, ובשל מה?—מסת"מא בשל עשרות אחדות של פונטים, הרבה פחות ממה שמוציא בורם הגון לסינמה ולנסיעות לתל-אביב וחזרה במשך שנה אחת או אפילו מחוצאות-הדרך של איזה "מאכער" מהשמאל אל הקונגרס בבזל או להמי קרלסברד!.. הנה כי כן, רבותי, בזיון לומר: אתמול מכרו את רהיטי "סולל בונה", היום את הפצי ראל"צ, ותורו של מי יבוא מחר?...

* * *

ובכ"ז, רבותי, עולם כטנהנו נוהג ואחב"י עוסקים בבנין הארץ כלומר: בהנחת אבן היסוד לבנין הסמינר העברי בכית-הכרם.

מפני שביתת המכונות בעירנו לא זכיתי לנסע על הפח שלי ונסעתי בעגלה עם ידידי מקרן היסוד, (אגב בשלשת ימי השביתה נתעשרו העג' לונים הערבים על חשבוננו!). הסדרר נים שכחי, כנראה, להכין דרך לאורחים וע"כ היינו מדלגים על הסלעים ומדקפצים על האבנים על יד בית החרשת לחצץ "גלית הפלשתי" (הכל אצלנו בגני-דודנו וממשלתנו, שעשירי ישראל יתנו כסף ועיניהם זידיהם נשואות—

לבשתי את המסיה "הכי אינטלגנטי", שלי, כראוי למקום וליושבינו לקיים מית שנאמר: אולת ל"פח" הלך בנימור-טיה.

הקהל היה קטן בכמותו, כנראה מפני שביתת המכונות ואולם גדול באיכותו וכל יהודי ויהודיה מבית-הכרם, ניכר היה בשיבתם ובהלכתם, ברבורם ובנמוסם, שהם שקולים כנגד מאת אחרים משלנו...

בקצרה, לא אאריך דבורים על הנ"אומים, הדרשות והקשקושים מעל הבמה שקראתם בודאי כעתונים, אלא שרואה אני בפועל ממש ובחוש הראות כי המושל החביב שלנו ירש מקורמו לא רק את כסאו אלא גם את שטתו, כתלמיד ותיק לרבו פתח את דרשתו בעברית-אנגלית: "גבירותי וראבוטאי!" וסיים בברכה עברית, "להצלח" המר סד, כונתו היתה לומר "להצלחת" המוסד, אלא איד אומרים חבריות?—

"כשתקב"ח רוצה להעניש עם-הארץ ברי בכית-הכרם. הוא מכנים מלה עברית בפיו".

וכשרבר ע"א הסמינר ועל עתידו הבספי ועל הדרגות החומריות היום-יומיות, כלומר: המשכרת של המורים, חשבנו כי עוד מעט נשמע מפיו בשירה טובה, איזו תמיכה מהממשלה, ואולם הוא נתן יותר מזה—עצה טובה לפנות לעשירי היהודים בארץ.

כי מיום שבא הרעש לארצנו התרגלו בגני-דודנו וממשלתנו, שעשירי ישראל יתנו כסף ועיניהם זידיהם נשואות—

אמריקתה... שבחיים וקומפלוכמנטים לבית-המדרש ו"לישיבה גדולה" שלנו בארץ, לבית החרשת של מורים ולאכ"ספורט של מלמדים בשביל חו"ל— כנפשכם שבעכם! אבל הנחות, למשל, ליהודים בבלדיה או במשטרה או שנה יים לטובה בהוקת-הקהל—אי-מכה!

זמשבח אני את הקולוניל קיש על נאומו העברי והקצר, שחבר בעצמו כפי עדותו של יליו, כנראה, שהמזכיר היה סרוד מאד בהכנותיו לדרך אל הקונגרס, ועצתי אכונה לטובת הנוא"מים ולטובת הכלל, שהקולוניל קיש יקבל עליו להכין בעצמו לא רק את נאומיו הוא אלא גם נאומי הפטפטנים שלנו וביחוד את דרשותיו של רבנו הגדול היושב לאנחות על הכרמל באכסניה של סגל...

ורואה אני ג"כ מכל הנאומים והקומפלימנטים שפזרו כלם ליליו ול"תלמידיו וגם אבינו עם זכור לטוב, כי לא היתה כאן הניגת הסמינר, אלא כמו שאמר גיסו מיוחס: מזמור שיר חנוכת הבית, לדויד יליו ארומטך".

ובתמיכה ממשלתית, אולם הוא נתן יותר מזה—עצה טובה לפנות לעשירי היהודים בארץ. כי מיום שבא הרעש לארצנו התרגלו בגני-דודנו וממשלתנו, שעשירי ישראל יתנו כסף ועיניהם זידיהם נשואות—

שים" אינם יודעים חכמות ונתנו עוד לפני שנתים את השיק הראשון במזו"כניו של עשרת אלפים דולר ועוד ידם נטויה לתת, ונאומו המזכיר של אבא פירסט, אביהבן של ה"בר-מצוה" האמריקאי, על תעודת ה"בניה החפ"שית" בעולם ובארצנו, — יוכיח!"

לא חסרה, כמובן, גם קצת "מה יפית", כנהוג אצלנו בזמן האחרון, מתחלה נגנה התזמורת הקטנה והמצור ינה של "החכמוני" את ההימנון של ה"התקוה" שלנו הושרה בחצי-פה ונגונה שלא במקומה ושלא בזמנה... גם הרגל התכול-הלכן לא התנ"פנף הפעם על הבמה, אולי מפני שגם הרגל השני היה חסר, לשווי המשקל, והעיקר היה חסר מן השמחה: המזנון הכל היה "יבש" כמו באמריקה ולא שתו ל"חיים" מיינות חכרמל המזר תש לכבוד יוסי-טוב ולא חלקו לקהל סוכריות בכיסוי-ניר קטנים ומטוגנים כמו בהניגת גן-הילדים בבית הכרם, כי גדולה לגימה שחיא מקרבת את הלכבות וכאריכה את הלשונות, בכלל, אפשר להגיד כי יצאנו הפעם בשלום ורק בשבעה נאומים, כי מה היינו עושים לו פתח חליה בית-הכרם את פיו?...

עזמות